

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 22 maja 1971 r.

Nr 2

Poz. 6-9

TREŚĆ:**Zarządzenia Ministra:**

Poz. 6 — nr 9 z 19.2.71 r. w sprawie zasad premiowania pracowników zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych i ośrodkach badawczo-rozwojowych w roku 1971

Poz. 7 — nr 13 z 4.3.71 r. w sprawie podnoszenia kwalifikacji zawodowych pracowników zatrudnionych w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych

Poz. 8 — nr 14 z 6.3.71 r. w sprawie zasad ustalania przemysłowych zasobów złóż kopalin w przemyśle materiałach budowlanych

Obwieszczenie Naczelnego Dyrektora:

Poz. 9 — Zjednoczenia Przemysłu Okuć i Instalacji Budowlanych z 5.11.70 r. w sprawie nadania odznak i dyplomów „Przodownika Socjalistycznej Pracy”

6.

ZARZĄDZENIE NR 9**MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU
MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH**

z dnia 19 lutego 1971 r.

w sprawie zasad premiowania pracowników zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych i ośrodkach badawczo-rozwojowych w roku 1971.

(znak: PP3/NP/71)

Na podstawie § 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. z 1961 r. Nr 43, poz. 226 i Nr 54, poz. 310 oraz z 1970 r. Nr 30, poz. 249) oraz w związku z § 7 ust. 2 uchwały nr 192 Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1970 r. w sprawie warunków pracy i zasad wynagradzania pracowników ośrodków badawczo-rozwojowych (Monitor Polski Nr 43, poz. 341) i wytycznymi Przewodniczącego Komitetu Pracy i Plac oraz Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki z dnia 23 stycznia 1971 r. w sprawie tworzenia i podziału funduszu premiowego w instytutach naukowo-badawczych w roku 1971 — w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Zarządem Głównym Związku Zawodowego Chemików zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie stosuje się w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych do pracowników zatrudnionych:

1) w instytutach naukowo-badawczych oraz jednostkach organizacyjnych zaplecza naukowo-badawczego, w których stosuje się zasady wynagradzania określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie upo-

sażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. z 1961 r. Nr 43, poz. 226 i Nr 54, poz. 310 oraz z 1970 r. Nr 30, poz. 249), zwanych dalej instytutami,

2) w ośrodkach badawczo-rozwojowych i innych jednostkach organizacyjnych tworzonych na podstawie uchwały nr 191 Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1970 r. w sprawie tworzenia i zasad działania ośrodków badawczo-rozwojowych (Monitor Polski Nr 43, poz. 340), w których stosuje się zasady wynagradzania określone w uchwale nr 192 Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1970 r. w sprawie warunków pracy i zasad wynagradzania pracowników ośrodków badawczo-rozwojowych. (Monitor Polski Nr 43, poz. 341), zwanych dalej ośrodkami.

§ 2. Ustala się:

- 1) zasady tworzenia funduszu premiowego w instytutach i ośrodkach w roku 1971, stanowiące załącznik nr 1 do zarządzenia,
- 2) ramowy regulamin premiowania pracowników instytutów i ośrodków w 1971 r., stanowiący załącznik nr 2 do zarządzenia.

§ 3. Dyplomowani bibliotekarze, dyplomowani pracownicy dokumentacji naukowej, pracownicy służby bibliotecznej, kierownicy i inni pracownicy samochodowi oraz osoby zatrudnione przy pilnowaniu w jednostkach wymienionych w § 1, są premiowani według dotychczasowych zasad, w ramach funduszu premiowego, o którym mowa w § 2 pkt. 1.

§ 4. Traci moc zarządzenie nr 146 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 31 marca 1962 r. w sprawie nagradzania i premiowania pracowników instytutów naukowo-badawczych oraz zarządzenie nr 8 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 14 marca 1969 r. zmieniające zarządzenie w sprawie nagradzania i premiowania pracowników instytutów naukowo-badawczych.

§ 5. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1971 roku.

MINISTER
A. Giersz

Załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 19 lutego 1971 roku.

Zasady tworzenia funduszu premiowego w instytutach i ośrodkach w roku 1971.

1. Kwotę wyjściową funduszu premiowego, przeznaczonego na wypłatę premii dla pracowników instytutu (ośrodka) stanowi fundusz premiowy ustalony na rok 1971, obliczony jako iloczyn:

- 1) stosunku procentowego pomiędzy planowaną na rok 1970 sumą wypłat premii i nagród łącznie dla wszystkich pracowników a kwotą planowanych na rok 1970 plac zasadniczych, oraz
- 2) kwoty plac zasadniczych planowanych na rok 1971.

Przyjmowana do obliczenia funduszu bazowego łączna suma premii i nagród planowana na rok 1970 powinna być odpowiednio zwiększona o podatek od samej kwoty nagród oraz uwzględniać progresję stawki podatku.

2. W celu zabezpieczenia na rok 1971 funduszu bazowego w instytutach (ośrodkach) na rozrachunku gospodarczym, należy zastosować następujące zasady:

- 1) jeżeli w instytucie (ośrodku) istnieją przesłanki do prawidłowego zaplanowania na rok 1971 własnych źródeł tworzenia funduszu premiowego, tj. zysku i ewentualnych wpływów z funduszu efektów wdrożeniowych, wówczas:
  - o ile w planie własne źródła okazują się niewystarczające do zabezpieczenia funduszu bazowego, należy przewidzieć w planie bezwrotną dotację uzupełniającą ze źródeł scentralizowanych (FPTE bądź budżet), jako kwotę stałą,
  - w przypadku nagromadzenia funduszu premiowego z własnych źródeł w kwocie niższej niż planowano, kwota brakująca do poziomu bazowego będzie wprawdzie uzupełniona ze źródeł scentralizowanych, jednak będzie ona musiała być zwrócona z funduszu premiowego roku 1972,
  - w przypadku nagromadzenia funduszu premiowego z własnych źródeł w kwocie wyższej niż planowano, nadwyżka będzie mogła być dodatkowo dzielona przez dyrektora instytutu (ośrodka) pomiędzy pracowników zatrudnionych w instytucie (ośrodku) w roku 1971 — po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego i przy uwzględnieniu oceny pracy poszczególnych pracowników,
- 2) jeżeli w danym instytucie (ośrodku) brak przesłanek do prawidłowego zaplanowania na rok 1971 własnych źródeł tworzenia funduszu premiowego oraz trudno ustalić czy i w jakiej wysokości niezbędna będzie dotacja uzupełniająca ze źródeł scentralizowanych, wówczas należy przyjąć, że:
  - górną granicą wypłat funduszu premiowego za rok 1971 jest fundusz bazowy,
  - w przypadku wystąpienia niedoboru cała faktycznie brakująca kwota zostanie uzupełniona dotacją ze źródeł scentralizowanych,
  - w przypadku, gdy po zakończeniu roku okaże się, że instytut (ośrodek) korzystający z takiego uzupełnienia nie wykonał niektórych określonych przez jednostkę nadrzędną zadań, jednostka nadrzędna powinna zmniejszyć współmiernie wielkość premii, zmniejszając zarazem o równowartość tego zmniejszenia dotację ze źródeł scentralizowanych.

Załącznik nr 2 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 19 lutego 1971 roku.

Ramowy regulamin premiowania pracowników instytutów i ośrodków w roku 1971.

1. Z ogólnej kwoty funduszu premiowego, ustalonego na rok 1971 według zasad określonych w załączniku nr 1, dyrektor

instytutu (ośrodka) wydziela do swojej dyspozycji rezerwę w wysokości 10% całej kwoty, przeznaczoną:

- w 7% — na premiowanie zadań nie przewidzianych w planie prac bądź na zwiększenie premii przedmiotowych,
- w 3% — na premie uznaniowe dla wszystkich pracowników do wypłaty w ciągu roku.

2. Pozostałą kwotę funduszu premiowego (po wydzieleniu rezerwy) dyrektor instytutu (ośrodka) dzieli w podanej niżej kolejności na następujące części:

- 1) fundusz premiowy przeznaczony na premie przedmiotowe dla bezpośrednich wykonawców wybranych zadań (ust. 6),
- 2) fundusz premiowy przeznaczony na premie okresowe dla robotników, z tym że roczna kwota premii przeznaczonej dla tej grupy pracowników powinna stanowić (po uwzględnieniu ewentualnych zmian w strukturze zatrudnienia) taki procent całego funduszu premiowego, w jakim ta grupa pracowników uczestniczyła w roku 1970 w łącznej sumie premii i nagród, z uwzględnieniem wyrównania z tytułu podatku od wynagrodzeń,
- 3) fundusz premiowy na premie okresowe dla pracowników administracji i obsługi w wysokości ustalonej w sposób analogiczny jak w pkt 2,
- 4) resztę funduszu premiowego przeznacza się na premie okresowe dla pracowników nie wymienionych w pkt 2 i 3.

3. Przy podziale funduszu premiowego należy dążyć do preferowania bezpośrednich wykonawców w stosunku do pozostałych pracowników.

4. W przypadku zmiany planu lub innych ważnych przyczyn podział funduszu premiowego ustalony zgodnie z ust. 2 może ulec zmianie na podstawie decyzji dyrektora instytutu (ośrodka).

5. Premie przedmiotowe przysługują bezpośrednim wykonawcom, do których zalicza się:

- pracowników naukowo-badawczych,
- koncepcyjnych pracowników inżynieryjno-technicznych i równorzędnych,
- innych pracowników, których określi dyrektor instytutu (ośrodka), których godziny pracy są ewidencjonowane w podziale na zadania.

6. Premie przedmiotowe przysługują bezpośrednim wykonawcom za wykonanie zadań dotyczących problemów węzłowych i problemów resortowych w zakresie ustalonym przez ministra oraz innych zadań ustalonych przez dyrektora instytutu (ośrodka).

7. Premię przedmiotową ustala dyrektor instytutu (ośrodka) z góry przed rozpoczęciem zadania, podając jej łączną kwotę do wiadomości zainteresowanych bezpośrednich wykonawców. Podział tej kwoty pomiędzy poszczególnych bezpośrednich wykonawców określa dyrektor instytutu (ośrodka) lub z jego upoważnienia kierownik komórki organizacyjnej bądź kierownik tematu, przy czym podział ten może być dokonany z góry, albo też dopiero po wykonaniu zadania.

8. Premia przedmiotowa powinna być wyznaczona od razu na całe zadanie także w przypadku, gdy zakończenie wykonania zadania przypada na inny rok kalendarzowy.

Planowane wypłaty premii, które w związku z danym zadaniem mają przypaść w następnym roku kalendarzowym, powinny być pokryte z funduszu premiowego następnego roku.

9. Jako zadania premiowe przedmiotowe z funduszu premiowego roku 1971 można również traktować prace wykonywane po dniu 1 stycznia 1971 r. stanowiące kontynuację zadań rozpoczętych przed tym terminem.

10. Wysokość wyznaczonej z góry premii przedmiotowej powinna być uzależniona przede wszystkim od rangi i pracochłonności zadania.

11. Dyrektor instytutu (ośrodka) może w trakcie wykonywania zadania zmienić wysokość kwoty premii przedmiotowej ustalonej za to zadanie, jeżeli jest to uzasadnione zmianą w planie prac instytutu (ośrodka), zmianą zakresu prac objętych danym

zadaniem lub inną ważną przyczyną, zmieniającą warunki wykonania zadania. Upoważnienie to dotyczy również przesuwania premii przedmiotowych pomiędzy zadaniami.

12. Wypłata premii przedmiotowych w pełnej wysokości powinna być uzależniona od dotrzymania określonych warunków (terminu, jakości wykonania, zakładanych parametrów itp.).

13. Na poczet premii przedmiotowych zwłaszcza przy zadaniach o dłuższym cyklu realizacji, bezpośrednim wykonawcom mogą być wypłacone zaliczki kwartalne lub miesięczne. Suma zaliczek dotyczących określonego zadania, wypłacanych w trakcie jego wykonania nie może przekroczyć 70% pełnej kwoty premii. Wypłata zaliczek w ramach tych 70% powinna następować współmiernie do zaawansowania prac przy danym zadaniu. Wypłata wyrównania premii następuje po wykonaniu i przyjęciu tematu pracy lub etapu — przez zleceniodawcę, jeżeli to wynika z umowy, a w innych przypadkach — przez dyrektora instytutu (ośrodka).

14. Premie okresowe powinny być uzależnione od wykonania przez poszczególnych pracowników lub ich zespoły całokształtu nałożonych na nich zadań w ubiegłym okresie.

15. Premie okresowe dla robotników wypłaca się miesięcznie.

16. Premie okresowe dla pozostałych pracowników, którym one przysługują wypłaca się w okresach półrocznych lub kwartalnych, a wyjątkowo w okresach miesięcznych, jeżeli taka częstotliwość wypłat stosowana była w danej jednostce dotychczas (np. w stosunku do pracowników obsługi).

17. Premie dla dyrektora, jego zastępców, sekretarza naukowego i głównego księgowego instytutów (ośrodków) podległych bezpośrednio Ministrowi — ustala Minister, a instytutów (ośrodków) podporządkowanych zjednoczeniom — dyrektor zjednoczenia, biorąc pod uwagę całokształt działalności i wyniki pracy danego instytutu (ośrodka).

18. Premie dla pozostałych pracowników ustala dyrektor instytutu (ośrodka).

19. Wysokość premii indywidualnej dla dyrektora, jego zastępców, sekretarza naukowego, głównego księgowego oraz bezpośrednich wykonawców nie może przekroczyć 60% ich uposażenia zasadniczego w skali rocznej.

20. Wysokość premii indywidualnej dla pracowników nie wymienionych w ust. 19, nie może przekroczyć 40% wynagrodzenia zasadniczego danego pracownika w skali rocznej.

21. W przypadkach wyjątkowych wysokość premii, o której mowa w ust. 19, może być podwyższona do 100%, a w ust. 20 do 60% wynagrodzenia zasadniczego pracownika w skali rocznej.

22. W przypadkach placenia przez instytut (ośrodek) kar umownych (odszkodowań) na skutek niedotrzymania kryteriów i warunków wykonania zadania, dyrektor instytutu (ośrodka) jest obowiązany zmniejszyć premie bezpośrednim wykonawcom oraz osobom organizującym i nadzorującym dany temat, o kwotę płaconej kary, nie więcej niż o kwotę premii określonej dla danego tematu, pozostałej po uwzględnieniu wypłaconych zaliczek.

23. Kwoty potrąceń, o których mowa w ust. 22 nie mogą być przenoszone na zwiększenie premii za wykonanie innych zadań.

24. Szczegółowe zasady premiowania powinny być ustalone w zakładowym regulaminie premiowania przez dyrektora instytutu (ośrodka) w porozumieniu z radą zakładową.

25. Zakładowe regulaminy premiowania powinny być całkowicie zgodne z przepisami zarządzenia oraz ustalać powinny w szczególności:

— że decyzje podejmowane przez dyrektora instytutu (ośrodka) w przedmiocie podziału funduszu premiowego (w tym na premie przedmiotowe), zmian w tym podziale oraz wysokości premii indywidualnych powinny być uzgadniane z radą zakładową,

— grupy pracowników uprawnionych do premiowania z poszczególnych części funduszu premiowego,

— tryb, warunki oraz terminy wypłat premii, ze szczególnym

uwzględnieniem ustalania premii za wykonanie poszczególnych zadań, sposobu stwierdzania terminowego wykonania prac i oceny ich jakości (określenie komórek lub osób upoważnionych w tym zakresie przez dyrektora instytutu (ośrodka) oraz ustalać odpowiednią dokumentację w tym zakresie,

— sposób podziału premii pomiędzy poszczególnych pracowników,

— tryb i zasady potrąceń premii pracownikom.

7.

ZARZĄDZENIE NR 13

MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU
MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 4 marca 1971 r.

w sprawie podnoszenia kwalifikacji zawodowych pracowników zatrudnionych w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych.

(znak: KA-4/71)

Na podstawie uchwały nr 306 Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1965 r. w sprawie podnoszenia kwalifikacji pracowników zatrudnionych w gospodarce narodowej (Monitor Polski z 1970 r. Nr 16, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie obowiązuje w jednostkach organizacyjnych:

- 1) podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych,
- 2) objętych koordynacją międzyresortową przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych na podstawie zarządzenia nr 56 Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1969 r. o zakresie działania Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z tytułu koordynacji międzyresortowej (Monitor Polski Nr 30, poz. 226), z wyjątkiem Przedsiębiorstwa Państwowego „Pracownie Konserwacji Zabytków”.

2. Przepisy zarządzenia nie dotyczą pracowników naukowo-badawczych, zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych wymienionych w ust. 1.

§ 2. Zarządzenie nie normuje spraw pozostawionych kompetencji innych ministrów z tytułu sprawowanej przez nich koordynacji międzyresortowej, zgodnie z § 7 ust. 2 uchwały nr 306 Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1965 r. w sprawie podnoszenia kwalifikacji pracowników zatrudnionych w gospodarce narodowej (Monitor Polski z 1970 r. Nr 16, poz. 133), zwanej dalej „uchwałą”.

§ 3. 1. Wprowadza się obowiązek systematycznego doskonalenia i doskonalenia kwalifikacji zawodowych pracowników zajmujących stanowiska na których wymagane jest uzupełnienie i aktualizacja wiedzy i umiejętności zawodowych w zakresie organizacji, zarządzania oraz postępu techniczno-ekonomicznego.

2. Obowiązkiem doskonalenia i doskonalenia kwalifikacji zawodowych objęci są pracownicy zatrudnieni na stanowiskach pracy, określonych w załączniku nr 1 do zarządzenia z zakresu:

- 1) organizacji zarządzania:
  - kadra kierownicza Centrali Ministerstwa,
  - dyrektorzy, zastępcy dyrektora, główni księgowi zjednoczeń, kombinatów, przedsiębiorstw,
- 2) doskonalenia i doskonalenia specjalistycznego, którego tematyka wiąże się z zagadnieniami wchodzącymi w zakres wykonywanej pracy — na pozostałych stanowiskach pracy.

3. W przypadkach uzasadnionych doraźnymi potrzebami np. związanymi z wprowadzeniem nowych technologii wyrobów, problematyki ekonomicznej i innej określonej odrębnymi ustaleniami — dyrektorzy zjednoczeń i kombinatów mogą wyznaczyć określone stanowiska pracy, które będą objęte jednorazowym obowiązkiem doskonalenia i doskonalenia zawodowego.

§ 4. 1. Pracownicy zajmujący stanowiska pracy, o których mowa w § 3 ust. 2, nie posiadający wykształcenia wyższego lub średniego wymaganego zgodnie z obowiązującym taryfikatorem kwalifikacyjnym, obowiązani są do uzupełnienia wykształcenia w terminach, wyznaczonych przez kierownika jednostki nadzórnej.

2. Pracownicy, którzy nie posiadają wymaganego wykształcenia i zostali zwolnieni od obowiązku jego uzupełnienia na podstawie odrębnych przepisów mogą być objęci dokończaniem i doskonaleniem kwalifikacji zawodowych prowadzonym dla pracowników posiadających wykształcenie wyższe i średnie.

§ 5. Jednostki organizacyjne, o których mowa w § 10 ust. 1 pkt 4—7 uchwały, opracowujące programy nauczania dla szkolenia pracowników budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych powinny uzgodnić tematykę programu z jednostką organizacyjną wyznaczoną przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 6. Pracownicy, którzy ukończyli w latach 1967—70 studia podyplomowe prowadzone przez szkoły wyższe, kursy specjalistyczne w Instytucie Techniki Budowlanej oraz kursy dla kadry kierowniczej organizowane przez Instytut Organizacji i Mechanizacji Budownictwa, Mazowiecki Ośrodek Szkolenia Zawodowego oraz Stowarzyszenia Naczelnej Organizacji Technicznej, Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa i Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Materiałów Budowlanych — zobowiązani są do powtórzenia szkolenia po upływie pięciu lat od ukończenia studium podyplomowego lub szkolenia kursowego.

§ 7. Obowiązek kierowania pracownikami na dokończanie i doskonalenie, jak również prowadzenie rejestru tych osób i przeprowadzanie okresowych analiz spoczywa na kierownictwie zakładu pracy.

§ 8. Organizatorem dokończania i doskonalenia zawodowego w zakładzie pracy powinien być pracownik posiadający:

- 1) wyższe wykształcenie i 4-letni staż pracy na stanowisku związanym z nauczaniem lub organizowaniem szkolenia albo
- 2) średnie wykształcenie i 7-letni staż pracy na stanowisku związanym z nauczaniem lub organizowaniem szkolenia.

§ 9. Ustala się następujące zasady doboru i kryteria kwalifikacyjne wykładowców szkolenia kursowego:

- 1) przy doborze wykładowców na zajęcia dydaktyczne na kursach należy korzystać z usług:
  - pracowników naukowych szkół wyższych, instytutów, zakładów naukowo-badawczych i innych placówek naukowych oraz nauczycieli średnich szkół zawodowych,
  - przedstawicieli jednostek gospodarczych wykazujących się osiągnięciami zawodowymi oraz znajomością wykładanych zagadnień, łączących się tematycznie z wykonywaną pracą zawodową,
- 2) wykładowcami powinny być przede wszystkim osoby posiadające wyższe wykształcenie, co najmniej 3-letni staż pracy w danej specjalności oraz posiadające znajomość zasad i metod nauczania.

§ 10. 1. Wprowadza się specjalizację zawodową inżynierów jako szczególną formę obowiązkowego dokończania i doskonalenia zawodowego dla kierunków i stanowisk pracy, określonych w załączniku nr 2 do zarządzenia.

2. Pracownicy zatrudnieni na stanowiskach określonych w załączniku nr 2, obowiązani są do końca 1975 r. uzyskać specjalizację zawodową w zakresie kierunku odpowiadającego wykonywanej pracy.

3. Specjalizację zawodową w zakresie kierunków określonych w załączniku nr 2, może uzyskać również inżynier zatrudniony w jednostce gospodarki uspołecznionej na innych stanowiskach niż określone w załączniku nr 2, jeżeli wykaże się:

- 1) osiągnięciami w zakresie opracowywania i wdrażania nowoczesnych rozwiązań konstrukcyjnych, technologicznych i organizacyjnych, a w szczególności:

- a) zastosowaniem po raz pierwszy w kraju rozwiązań problemów technicznych lub adaptacją rozwiązań już dokonanych do nowych warunków,
  - b) wdrożeniem opatentowanymi wynalazkami i wzorami użytkowymi zgodnymi z kierunkiem specjalizacji lub opatentowanymi wynalazkami zgodnymi z kierunkiem specjalizacji, których wdrożenie zostało zdecydowane,
  - c) uruchomieniem nowych i trudnych do opanowania technicznego produkcji, które dały efekty ekonomiczne,
- 2) ukończeniem obowiązkowego dokończania lub doskonalenia na studium podyplomowym prowadzonym przez szkołę wyższą, którego tematyka wiąże się z zagadnieniami związanymi z kierunkiem specjalizacji,
  - 3) posiadaniem stażu pracy:
    - a) co najmniej 5 lat w specjalności zgodnej z kierunkiem ukończonych studiów i wykonywaniem nadal pracy w tej specjalności lub
    - b) co najmniej 7 lat w specjalności nie objętej kierunkiem ukończonych studiów i wykonywaniem nadal pracy w tej specjalności.

§ 11. Zasady uzyskiwania specjalizacji zawodowej inżynierów zostaną określone odrębnie.

§ 12. Traci moc okólnik nr 3 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 maja 1969 r. w sprawie dokończania i doskonalenia kwalifikacji zawodowych pracowników (Dz. Urz. MBiPMB Nr 6, poz. 24).

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 15 marca 1971 r.

MINISTER
A. Giersz

Załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 4 marca 1971 r.

Stanowiska pracy, na których zatrudnieni pracownicy objęci są obowiązkiem dokończania i doskonalenia kwalifikacji zawodowych.

Lp.	Dział, Stanowisko pracy	Częstotliwość szkolenia	Kolejność wprowadzenia szkolenia (rok)
1	2	3	4
I	Centrala Ministerstwa 1) dyrektorzy departamentów i radcowie ministra 2) wicedyrektorzy departamentów 3) naczelnicy wydziałów i starsi inspektorzy kierujący	5 lat	1971 1971 1971
II	Budownictwo Zjednoczenia 1) dyrektor 2) zastępcy dyrektora 3) główny księgowy 4) naczelnicy wydziałów 5) główni specjaliści	5 lat	1971 1971 1971 1972 1972

1	2	3	4	1	2	3	4
	Przedsiębiorstwa i kombinaty	5 lat			3) główny księgowy		1971
					4) kierownicy wydziałów		1972
	1) dyrektor		1971	IV	Jednostki naukowo-badawcze	5 lat	
	2) zastępcy dyrektora		1971		1) dyrektor		1971
	3) główny księgowy		1971		2) zastępcy dyrektora		1971
	4) kierownicy wydziałów		1972		3) kierownicy działów koordynacji i planowania		1971
	Biura projektów	5 lat			4) kierownicy działów studialnych i technologicznych		1971
	1) dyrektor		1971	V	Przemysł maszynowy, metalowy, drzewny, transport i obrót towarowy, podległy Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych		
	2) zastępcy dyrektora		1971		Zjednoczenia	5 lat	
	3) główny księgowy		1971		1) dyrektor		1971
	4) generalny projektant		1971		2) zastępca dyrektora		1971
	5) kierownicy wydziałów		1972		3) główny księgowy		1971
	6) główni specjaliści		1972		4) naczelnicy wydziałów		1972
III	Przemysł materiałów budowlanych, przemysł szklarski, przemysł porcelanowo-fajansowy.				5) główni specjaliści		1972
	Zjednoczenia	5 lat			Przedsiębiorstwa	5 lat	
	1) dyrektor		1971		1) dyrektor		1971
	2) zastępcy dyrektora		1971		2) zastępcy dyrektora		1971
	3) główny księgowy		1971		3) główny księgowy		1971
	4) naczelnicy wydziałów		1972		4) kierownicy wydziałów		1972
	5) główni specjaliści		1972				
	Przedsiębiorstwa	5 lat					
	1) dyrektor		1971				
	2) zastępcy dyrektora		1971				

Załącznik nr 2 do zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 4 marca 1971 r.

Stanowiska pracy na których zatrudnieni pracownicy objęci są obowiązkiem uzyskania specjalizacji zawodowej w poszczególnych kierunkach

Lp.	Kierunek specjalizacji	Stanowisko pracy			Jednostki zaplecza naukowo-badawczego
		Pracownie (Zespoły) urbanistyczne	Zjednoczenia	Biura projektów	
1	2	3	4	5	6
I	Budownictwo				
	1) planowanie przestrzenne (lub inna specjalność)	kierownik pracowni	—	—	kierownik pracowni zakładu badawczego
	2) konstrukcje budowlane	—	główny specjalista	główny specjalista	kierownik pracowni zakładu badawczego
	3) materiały budowlane	—	główny specjalista	—	kierownik pracowni zakładu badawczego
	4) ochrona przed korozją	—	główny specjalista	—	kierownik pracowni zakładu badawczego
	5) organizacja robót budowlano-montażowych	—	główny specjalista	—	kierownik pracowni zakładu badawczego
II	Przemysł				
	1) technologia prefabrykacji: Zjednoczenie Przemysłu Betonów	—	główny specjalista	główny specjalista	kierownik pracowni zakładu badawczego
	2) automatyka przemysłowa: Zjednoczenie Przemysłu: — Wapienniczego i Gipsowego — Szklarskiego — Cementowego	— — — —	główny specjalista główny specjalista główny specjalista	główny specjalista główny specjalista główny specjalista	kierownik pracowni zakładu badawczego

8.

**ZARZĄDZENIE NR 14
MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW
BUDOWLANYCH**

z dnia 6 marca 1971 r.

**w sprawie zasad ustalania przemysłowych zasobów złóż kopalin
w przemyśle materiałów budowlanych**

(znak: MB9-/1/7/811/70)

Na podstawie § 13 ust. 2 uchwały nr 91 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1962 r. w sprawie ustalania zasobów złóż kopalin dla podjęcia działalności inwestycyjnej związanej z eksploatacją złoża kopaliny lub jej przeróbką (Monitor Polski z 1962 r. Nr 28, poz. 116 i z 1969 r. Nr 51, poz. 392) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się do stosowania „Wytyczne w sprawie zasad ustalania przemysłowych zasobów złóż kopalin w przemyśle materiałów budowlanych”, stanowiące załącznik do zarządzenia.

§ 2. Dyrektorzy zjednoczeń wiodących w poszczególnych branżach przemysłu materiałów budowlanych w oparciu o wytyczne, o których mowa w § 1, określają w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie zarządzenia szczegółowe zasady ustalania zasobów przemysłowych dla złóż kopalin w swoich branżach, uwzględniając specyfikę geologiczno-górnictwa oraz technologiczną eksploatacji i przeróbki surowców.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1971 r.

MINISTER
A. Giersz

Załącznik do zarządzenia nr 14 Ministra
Budownictwa i Przemysłu Materiałów
Budowlanych z dnia 6 marca 1971 r.

**Wytyczne w sprawie zasad ustalania przemysłowych zasobów
złóż kopalin w przemyśle materiałów budowlanych**

1. Kopaliniami w przemyśle materiałów budowlanych są wszystkie surowce mineralne wydobywane w kamieniołomach i kopalniach (odkrywkowych i podziemnych) podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, jak również kopaliny towarzyszące, przydatne do produkcji materiałów budowlanych.

2. Ustalanie zasobów przemysłowych dokonuje jednostka sporządzająca założenia techniczno-ekonomiczne inwestycji w toku opracowywania tych założeń, określając w tym celu granice eksploatacji złoża, geologiczne bilansowe zasoby eksploatacyjne i wskaźnik strat eksploatacyjnych.

3. Przy ustalaniu zasobów przemysłowych należy uwzględnić kryteria bilansowości obowiązujące dla ustalania zasobów geologicznych.

4. Określenie granic eksploatacji złoża

4.1. Granice eksploatacji złoża określa się w płaszczyznach poziomych i pionowych, z uwzględnieniem przyjętych kryteriów technologicznych i techniczno-ekonomicznych, biorąc pod uwagę zasoby kategorii A, B i C₁ złóż zaliczonych do grupy I i II lub zasoby kategorii C₁ złóż zaliczonych do grupy III.

4.2. Granice eksploatacji złoża nie obejmują zasobów uwieczonych w filarach ochronnych (pasach, półkach bezpieczeństwa itp.), jak również zasobów w partiach silnie przewężonych

lub odciętych od podstawowego konturu granic złoża, których wydobyć ze względów techniczno-ekonomicznych nie jest uzasadnione. Ustalając granice eksploatacji złoża, należy uwzględnić dopuszczalne kąty nachylenia ociosów wyrobiska, jeżeli względy techniczno-ekonomiczne nie pozwalają na przybierkę skał pionych otaczających złoża.

4.3. W przypadkach uzasadnionych przeprowadzoną analizą techniczno-ekonomiczną, można objąć granicami eksploatacji złoża również fragmenty zasobów pozabilansowych znajdujących się wewnątrz granic (okonturowania) złoża bilansowego.

5. Ustalenie bilansowych zasobów eksploatacyjnych

5.1. Geologiczne zasoby eksploatacyjne są to bilansowe zasoby geologiczne złoża (brutto), ustalone w dokumentacji geologicznej, znajdujące się w bloku zasobów eksploatacyjnych, wyznaczonym granicami eksploatacji złoża ustalonymi zgodnie z postanowieniami pkt 4.1.—4.3.

5.2. Obliczenia bilansowych zasobów eksploatacyjnych dokonuje się metodą przyjętą za podstawową w dokumentacji geologicznej, oddzielnie dla każdej kategorii dokładności poznania złoża.

5.3. Nie zaliczone do bloku zasobów eksploatacyjnych zasoby złoża, o których mowa w pkt 4.2., tworzą zasoby pozabilansowe. Zaliczenie tych części zasobów do zasobów pozabilansowych powinno być odpowiednio uzasadnione.

6. Ustalenie wskaźnika strat eksploatacyjnych

6.1. Przy ustalaniu zasobów przemysłowych należy m.in. uwzględnić warunki hydrogeologiczne, geologiczno-inżynierskie, tektonikę złoża, zjawiska krasowe i inne mające zasadniczy wpływ na wielkość strat eksploatacyjnych.

6.2. Straty eksploatacyjne złoża oblicza się w stosunku do ustalonych zasobów eksploatacyjnych.

6.3. Wskaźnik strat eksploatacyjnych złoża powinien być ustalony w porozumieniu z inwestorem, z uwzględnieniem doświadczenia jednostek projektowania i służby geologiczno-górnictwa inwestora, posiadanych materiałów statystycznych i ich analizy oraz przyjętych kryteriów technologicznych eksploatacji i właściwości fizyko-chemicznych kopaliny.

6.4. Jeżeli istnieją możliwości analogii pomiędzy złożem, dla którego ustala się zasoby przemysłowe, a złożami tego typu już eksploatowanymi, to należy wykorzystać wszystkie parametry, które zostały sprawdzone przy prowadzeniu robót górniczych na złożach eksploatowanych. Gdy takie możliwości nie istnieją, należy wskaźnik strat eksploatacyjnych przyjmować na podstawie literatury fachowej.

7. Ustalenie przemysłowych zasobów złóż kopalin

7.1. Zasoby przemysłowe ustala się przez pomniejszenie zasobów eksploatacyjnych o wskaźnik strat eksploatacyjnych.

7.2. Do zasobów przemysłowych mogą być włączone w czasie eksploatacji złoża zasoby uwiecznione w filarach ochronnych, o których mowa w pkt 4.2., jeżeli np. ustanie konieczność utrzymania filara ochronnego lub powstanie możliwość jego zmniejszenia.

7.3. Jeżeli w dokumentacji geologicznej są ujęte również zasoby ustalone w kategorii C₂, to w przypadkach uzasadnionych analizą techniczno-ekonomiczną mogą być one również włączone do zasobów przemysłowych.

7.4. Zasoby przemysłowe zestawia się w nawiązaniu do zatwierdzonych zasobów geologicznych w poszczególnych kategoriach dokładności poznania, podając w liczniku zasoby przemysłowe, a w mianowniku zasoby geologiczne.

7.5. Materiał dokumentacyjny ustalający zasoby przemysłowe składający się z części opisowej, tabelarycznej i graficznej, zestawiony według poziomów pokładów lub pól eksploatacyjnych, stanowi część składową założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji.

8. Jednostka zatwierdzająca założenia techniczno-ekonomiczne inwestycji, zatwierdza również przemysłowe zasoby kopaliny.

9. Odpis decyzji zatwierdzającej zasoby przemysłowe jednostka zatwierdzająca przesyła w dwóch egzemplarzach do Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Departamentu Przemysłu Materiałów Budowlanych, który przekazuje jeden egzemplarz do Centralnego Urzędu Geologii.

9.

OBWIESZCZENIE

NACZELNEGO DYREKTORA ZJEDNOCZENIA PRZEMYSŁU OKUC I INSTALACJI BUDOWLANYCH

z dnia 5 listopada 1970 r.

w sprawie nadania odznak i dyplomów
„Przodownika Socjalistycznej Pracy”

(znak: DN/NKS/1009/70)

Na podstawie uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 25 lutego 1966 r. w sprawie dalszego rozwoju socjalistycznego współzawodnictwa pracy w latach 1966—1970 (Monitor Polski Nr 13, poz. 83) zostały wyróżnione w dniach 22, 23, 26, 30 października 1970 r. i 4 oraz 5 listopada 1970 r. przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Okuc i Instalacji Budowlanych wspólnie z Przewodniczącym Prezydium Zarządu Okręgu Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — odznaką „Przodownika Socjalistycznej Pracy” następujące osoby:

Stefan Achtelik s. Jana, Alfons Andrzejewski s. Józefa, Irena Andrzejewska c. Antoniego, Szczepan Biłek s. Szczepana, Stanisław Blecha s. Ludwika, Szymon Briss s. Józefa, Marian Berdys s. Michała, Maria Babczyńska c. Walentego, Eugeniusz Banachowski s. Andrzeja, Piotr Bończak s. Józefa, Władysław Bryzek s. Stanisława, Zygmunt Cichoński s. Antoniego, Jerzy Cimachowicz s. Mikołaja, Alicja Czapska c. Władysława, Henryk Dędek s. Aleksandra, Klementyna Dworzańska c. Feliksa, Aleksander Echaust s. Kazimierza, Maria Faruga c. Jana, Czesław Gryszówka s. Stanisława, Janina Grzelka c. Andrzeja, Jan Gnatek s. Błażeja, Jan Handzlik s. Macieja, Mieczysław Hynek s. Feliksa, Kazimierz Hadrych s. Władysława, Weronika Hapączyk c. Albina, Jan Halig s. Wojciecha, Ryszard Hołdyn s. Władysława, Franciszek Janiszewski s. Tomasza, Zygmunt Janusz s. Feliksa, Maria Jarocka c. Antoniego, Bolesław Jodłowski s. Jana, Franciszek Jarczak s. Józefa, Franciszek Jurasz

s. Jana, Romuald Jachimowski s. Andrzeja, Henryk Jagiella s. Stefana, Tadeusz Jankowski s. Stanisława, Marian Kaczmarek s. Franciszka, Leon Komisarek s. Jana, Maria Konieczna c. Piotra, Marian Kornacki s. Bronisława, Michał Kubiak s. Ignacego, Józefa Kuś c. Zygmunta, Władysława Knapik c. Ludwika, Kazimiera Koldra c. Jana, Stanisław Kowalski s. Antoniego, Stanisława Kozina c. Juliana, Teodora Krzemińska c. Stanisława, Maria Kijewska c. Jana, Antoni Krawczyk s. Ignacego, Irena Królicka c. Mariana, Wiktoria Krzywda c. Jana, Tadeusz Kania s. Stanisława, Helena Konior c. Józefa, Jan Klupa s. Józefa, Waclaw Kolek s. Józefa, Stanisław Kołodziejczyk s. Bolesława, Czesław Kulik s. Michała, Władysław Lasko s. Waclawa, Józef Łazarek s. Władysława, Zofia Łaciak c. Józefa, Agnieszka Matuszewska c. Ignacego, Bolesław Mielcarek s. Antoniego, Bogdan Mierzwiński s. Józefa, Mieczysław Mikołajczyk s. Michała, Leon Morawski s. Leona, Jan Merta s. Andrzeja, Eugeniusz Malczak s. Jana, Bogdan Niedziałkowski s. Pawła, Bolesław Niemczyk s. Bolesława, Stefan Nycz s. Józefa, Zofia Osiewicz c. Stanisława, Lucyna Owczarek c. Władysława, Adolf Pelczer s. Antoniego, Helena Popowicz c. Jana, Zdzisława Podsiadlik c. Józefa, Czesław Pasierbek s. Jana, Józefa Polak c. Józefa, Weronika Pszczola c. Antoniego, Stanisław Pukowski s. Józefa, Maria Palmowska c. Zygmunta, Stefan Poczekaj s. Stefana, Zofia Przybył c. Pawła, Apolonia Ratajczyk c. Marcina, Anastazja Rydzewska c. Jakuba, Janusz Rataj s. Józefa, Marian Rabiej s. Michała, Franciszek Ryszka s. Michała, Zofia Sołtys c. Maksymiliana, Józef Szybowski s. Władysława, Jan Słowiak s. Józefa, Maria Staniek c. Józefa, Franciszka Swiergot c. Jana, Eugeniusz Szymański s. Ludwika, Antoni Sekiewicz s. Konrada, Janina Skowron c. Teofila, Stanisław Sobiela s. Leona, Jerzy Szczepaniak s. Bolesława, Stanisław Siergiej s. Jana, Krzysztof Slatan s. Jerzego, Maria Smółka c. Józefa, Józef Stańczyk s. Wawrzyńca, Stanisław Sołtysik s. Michała, Jan Strugała s. Szymona, Józef Styczeń s. Franciszka, Jan Szyszka s. Marcina, Stanisław Sokół s. Kazimierza, Ryszard Szal s. Aleksandra, Zbigniew Trzciniński s. Karola, Marian Tomecki s. Jana, Adam Tomaczak s. Józefa, Franciszek Uanecki s. Jana, Stefan Wieczorek s. Władysława, Zofia Wojtas c. Feliksa, Ludwik Woźniak s. Władysława, Helena Wagner c. Wawrzyńca, Irena Wawrzyniak c. Stanisława, Wojciech Wydra s. Marka, Edward Włodarczyk s. Stanisława, Marian Wolicki s. Stanisława, Jerzy Zasiński s. Kazimierza, Stanisław Zempsa s. Michała, Teofil Zajac s. Jana, Stanisław Zasik s. Franciszka, Maria Żmuda c. Adama, Franciszek Zbik s. Franciszka, Czesław Żuk s. Jana.

NACZELNY DYREKTOR ZJEDNOCZENIA PRZEMYSŁU OKUC
I INSTALACJI BUDOWLANYCH

St. Mytko

